

I

„O iubesc pe Constanța fără speranță.” O inscripție strălucește în toată dezamăgirea ei pe marginea porții. Zâmbesc, Constanța poate că s-o fi răzgândit, dar nu mi-e dat s-o știu, și astfel, emoționat, intru în vilă. Pășesc în tăcere până ajung în acea cameră și de la acel geam privesc marea. Totul îmi aparține, terasa care coboară lent spre stânci, treptele rotunjite, dușurile în aer liber protejate de țigle galbene și albastre, pe care se ivesc niște lămâi pictați de mână, masa de marmură așezată în fața geamului care reflectă orizontul. Un val de mare rebel, încă neobișnuit cu prezența mea, sau poate pentru a sărbători această nouă sosire a mea, se ciocnește de stâncile care susțin vila construită în acea parte foarte frumoasă a coastei înalte. Soarele asfințește și lumina lui colorează în roșu peretele din spatele meu și interiorul salonului. Exact ca în acea zi, cu nouă ani în urmă.

— Stați pe gânduri? Nu mai doriți să cumpărați casa?

Proprietarul mă privește cu un aer întrebător. Apoi își desface larg brațele, senin, calm și liniștit.

— Sunteți liber să faceți ce doriți, dumneavoastră sunteți cel care plătește. Totuși, dacă nu mai sunteți sigur, trebuie să-mi dați dublul avansului, ori vă dau în judecată și, având în vedere vârsta mea, n-am să mai apuc să văd banii.

Îl privesc amuzat. Bătrânul e mai avan decât un băiețandru. Încruntă sprâncenele.

— Desigur, dacă sunteți atât de ambiguu, n-o să vă grăbiți. Cu siguranță veți câștiga procesul împotriva mea, dar nu și împotriva copiilor sau nepoților mei. Chiar dacă în Italia procesele ar putea dura foarte mult timp!

O tuse obositoare îl doboară, făcându-l să închidă ochii și să-și încheie discursul de ultim senator roman. Rămâne pentru o clipă în tăcere ca să-și reia respirația, își sprijină spatele de fotoliul de pânză, apoi se șterge pe la ochi și îi deschide din nou.

— Dumneavoastră vreți casa aceasta, nu-i așa?

Mă așez alături de el și iau foile pe care le am în față. Semnez paginile, fără să le verific. Avocatul meu deja s-a uitat prin ele. Îmi pun semnătura pe ultima pagină.

— Atunci o cumpărați?

— Da, nu m-am răzgândit. E tocmai ceea ce doream...

Bătrânul adună actele și i le dă omului său de încredere.

— Trebuie să vă spun adevărul. Aș fi acceptat și mai puțin.

— Și eu vreau să vă spun adevărul: aș fi fost gata să plătesc de două ori mai mult.

— Nu cred, o spuneți intenționat...

— Credeți cum vreți, îi zâmbesc.

Într-un sfârșit proprietarul se ridică, se duce spre barul din lemn vechi și îl deschide, scoate din frigider o sticlă de șampanie și după un pic de chin, o destupă cu o adevărată plăcere și satisfacție. Toarnă de băut în două pahare.

— Într-adevăr ați fi plătit dublu?

— Da.

— Nu mi-ați spus-o ca să mă înfuriați?

— De ce-aș face-o? Îmi sunteți simpatic, îmi oferiți cea

mai bună șampanie.

În timp ce vorbesc iau paharul.

— Mai ales foarte rece, tocmai cum îmi place mie. Nu, nu aș fi vrut deloc să vă înfurii.

— Mmmm.

Proprietarul ridică paharul spre mine și spre cer.

— I-am spus avocatului meu că am fi putut cere mai mult...

Ridic din umeri și nu zic nimic, nici despre cei zece mii de euro pe care i-am dat avocatului ca să-l convingă să accepte oferta. Îi simt privirea ațintită asupra mea, cine știe la ce se gândește. Clatină din cap și zâmbește încrezător.

— A fost o afacere bună, sunt mulțumit... Să ciocnim pentru fericirea pe care o emană această vilă.

Hotărât, duce paharul la gură și îl golește dintr-o răsuflare.

— Totuși sunt curios. Cum ați reușit să puneți mâna pe casă când eu de-abia o scosesem la vânzare?

— Cunoașteți supermarketul Vinicio de la capătul străzii?

— Desigur, cum să nu.

— Să zicem că de ceva timp țin legătura cu proprietarul...

— Căutați o casă prin zonă?

— Nu, voiam să știu când o să hotărâți s-o vindeți pe-a dumneavoastră.

— Tocmai pe aceasta? Aceasta, și nu alta?

— Aceasta. Această vilă trebuia să fie a mea.

Și într-o secundă mă regăsesc înapoi în timp.

Eu și Babi ne iubim. În acea zi, ea era la Fregene, sărbătoreau cu toată clasa o sută de zile la Mastino. Mă vede venind cu motocicletă și se apropie cu zâmbetul ei în stare să lumineze tot întunericul din mine. Merg spre ea, scot eșarfa albastră pe care i-o furasem și îi acopăr ochii. Urcă în spate, pe motocicletă, lipită strâns de mine, cu muzica lui Tizziano Ferro în căști, parcurgem toată Aurelia până ajungem la Feniglia. Marea argintie, grozamele, arbuștii de-un verde-închis și apoi casa dintre stânci. Opresc motocicletă, coborâm. Într-o clipă găsesc cum să intrăm. Pășim în casa visurilor ei, mi se pare incredibil și de parcă ar fi aievea, o țin de mână, ea este legată la ochi, și în liniștea acelei zile, a apusului de soare, auzim numai respirația mării și frazele noastre răsunând ca un ecou în odăile goale.

— Step? Unde ești? Nu mă lăsa singură aici! Mi-e frică...

O iau de mână, iar ea tresare speriată.

— Sunt eu...

Mă recunoaște, se lasă condusă, pare mai liniștită.

— Cel mai absurd e că tu poți face cu mine tot ce vrei....

— De-ar fi așa...

— Cretinule!

E încă legată la ochi și lovește în gol, dar până la urmă îmi găsește spatele și mă ia la pumni.

— Vai! Să știi că mă doare!

— Așa-ți trebuie... voiam să zic că mi se pare absurd că sunt aici. Am intrat într-o casă spărgând un geam și fac toate astea cu tine, fără discuții, fără să spun ceva și pe lângă toate, nu văd nimic, adică am încredere în tine...

— Și nu e frumos să ai încredere deplină în cineva?

Să te lași în mâinile lui, să-i încredințezi orice posibilă incertitudine, orice îndoială, exact cum faci tu cu mine? Cred că e cel mai frumos lucru din lume.

— Dar tu? Te lași și tu în mâinile mele?

Rămân pentru o clipă în tăcere, îi privesc chipul, ochii ascunși sub eșarfă. Apoi văd cum îmi dă drumul și rămâne așa, suspendată în gol, poate dezamăgită de răspunsul pe care nu i l-am dat. Neclintită, independentă, singură. Atunci hotărâsc să mă destăinui.

— Da. Și pentru mine e la fel. Și eu am încredere în tine. Și e foarte frumos.

— La ce vă gândiți? Vă văd atât de absent, reveniți printre noi. Haideți, sus, fiți fericiți! Tocmai ați cumpărat casa pe care ați dorit-o, nu-i așa?

— Aveți dreptate, m-am lăsat răpit de amintiri. Mă gândeam la vorba aceea hazardată care se spune despre lucrurile trăite.

— Ah, da, un déjà-vu! Mi se întâmplă și mie deseori.

Mă ia de sub braț și ne apropiem de geam.

— Priviți ce frumoasă e marea în acest moment.

Șoptesc un „da”, dar sincer să fiu, nu înțeleg ce vrea să-mi spună. Mirosul exagerat de parfum care iese din părul lui mă dezgustă. Voi fi și eu așa într-o bună zi? Mă voi clătina și eu la fel? Voi avea mersul nehotărât și legănat? Îmi va tremura mâna cum tremură mâna lui în timp ce îmi arată cine știe ce altă noutate misterioasă?

— Priviți acolo, odată ce ați cumpărat vila. Vedeți scărița care duce spre mare?

— Da.

— Păi, cu ceva timp în urmă se urcau pe acolo. E un pic cam periculos pentru că uneori vin dinspre mare, trebuie să fii atent dacă veți hotărî să trăiți aici.

Îmi zice cu viclenie despre un lucru ținut intenționat în tăcere.

— Dar cine a venit dinspre mare?

— Cred că un cuplu tânăr sau nu prea. Au spart un geam, au umblat prin casă, au stricat totul și pe urmă, de parcă nu era de-ajuns, mi-au profanat până și patul. Erau și urme de sânge. Ori au sacrificat un animal, ori fata era virgină!

Și în timp ce rostește aceste cuvinte, pufnește în râs. Apoi continuă să povestească.

— Am găsit halatele ude, s-au distrat, au luat o sticlă de șampanie pe care o lăsasem în frigider și au golit-o, dar cel mai grav a fost că au furat bijuterii, argint și alte obiecte de preț în valoare de cincizeci de mii de euro... Din fericire, aveam asigurare!

Mă privește mândru de toate acele minunății.

— Știți, domnule Marinelli, ați fi putut evita să mi-o spuneți, poate ar fi fost mai bine.

Mă privește curios și surprins, speriat de cuvintele mele, poate și ușor contrariat.

— Pentru că acum vă este frică?

— Nu, pentru că sunteți un mincinos. Pentru că n-au venit dinspre mare, pentru că sticla de șampanie au adus-o de-acasă, pentru că nu au furat absolut nimic și unica daună pe care au provocat-o a fost geamul de-acolo, i-l arăt. De lângă ușă.

— Cum vă permiteți să puneți la îndoială cuvintele mele?

Cine vă închipuiți că sunteți?

— Eu? Nimeni, doar un băiat îndrăgostit. Am intrat în această casă, cu mai mult de nouă ani în urmă, am băut un pic din șampania mea și am făcut dragoste cu iubita mea. Dar nu sunt un hoț și nu v-am furat nimic. Ah, da, am împrumutat două halate...

Și îmi revine în minte imaginea când eu și Babi ne jucam inventând nume cu inițialele de pe halate, un A și un S. După ce ne-am întrecut să născocim nume cât mai ciudate, ne-am oprit la Amarildo și Sigfrida și le-am lăsat pe stâncă.

— Ah... deci știți adevărul?

— Da, și ce dacă? Îl cunoaștem numai noi doi, iar casa deja mi-ați vândut-o.

2

O zi importantă, nu una oarecare. Giuliana, secretara, mă urmează, ca în fiecare dimineață, cu agenda sa în care își notează toate lucrurile importante de făcut.

— Vă amintesc că peste jumătate de oră aveți o întâlnire în Prati, la Rete, pentru achiziționarea emisiunii dumneavoastră, apoi prânzul cu De Girolami.

Își dă seama că nu pot asocia acel nume cu cineva cunoscut și îmi vine în ajutor.

— E autorul care lucrează pentru televiziunea greacă.

— Ah, da, anulează-l, nu vom mai lucra cu ei, avem o ofertă mai bună din Polonia.

— Și ce trebuie să-i spun? Sunt sigură că mă va întreba...